

Itt születtem

Székelyszenterzsébet a Nagyüsküllőbe ömlő, Kissolymosból eredő Mogyorós patak két oldalán fekszik, Hargita megye délnyugati részén. Nevét középkori temploma védőszentjéről nyerte. Az első régészeti leletek a bronz korból, írásos adatok az Árpád-korból valók.

A tatárjárás idején a házak szalmával voltak befedve, ezért az emberek nagyon féltek a tüztől. A faluvégeken úgynevezett „porgolóc” kapuk voltak, amelyeket a szürkületi harangszókor bezártak, s ezután a bíró tudta nélkül senki sem mehetett be a faluba. A kaput bakterek nyitották-zárták, akik éjjel minden órában végigmentek a falun, és figyelmeztető rígmusokat kiabáltak: „Tíz óra, hallgassatok a szóra, tűzre, vasra vigyázzatok, hogy semmi kárt ne valljatok.” „Éjjel után kettő, dicsértessék a Teremtő.”

Középkori gótikus templomunkból mára a kripta, két boltzáró kő és egy pajzsot és keresztet ábrázoló faragott sírkő maradt meg.

Kiemelkedő történelmi személyiségünk a főnemes Eösi Tamás és fogadott fia, Péchy Simon, akinek nevét viseli ma iskolánk.

Az iskola Péchy idejében 5-6 tanulóval kezdte működését, jelenleg 150 gyerekek tanul itt. Nagyobb hányaduk cigány nemzetiségű.

A szenterzsébetiek magyar és cigány nemzetiségűek, nagy részük református vallású. Földművelők, állattenyésztők, de sokan a közeli városokba ingáznak.

Minden iskola jó, de az, amelyikbe most járok, és mindig is járni fogok, az a legjobb...

Hajdan arató, kapáló, kukoricafosztó, szántó, kaszáló, tollfosztó kalákába jártak az emberek. A déli órákban, mikor mindenki a mezőn volt, a hegyek tetején ének és zeneszóval kiáltották: Gyere kalákába, hej, gyere kalákába – megnevezve a dülő nevét. A kalákát különösen a fiatalok kedvelték, mert ott találkozott a legény a lánnyal. A jutalom egy pohár pálinka volt. Hazafelé énekszóval mentek, és az Erzsébet kertben táncra perdültek.

Készítették a II. és IV. osztályos gyerekek Veres Margit és Pósta Anikó tanítónők segítségével.